

heads of the enterprise, makes it possible to obtain information on the permission to issue financial assistance in both monetary and non-monetary form and other social policy measures. References from the already conducted inspections will provide information on the state of social activities and the implementation of social policy in the enterprise.

External information is a source of data on social policy in other enterprises. In the analysis, this information can be used as proposals to improve the state of social activity in the enterprise being audited.

Summarizing the above, we can conclude that at first glance, a large number of sources of information does not provide sufficient data on the social activities carried out at the enterprise and the costs incurred. The reason is that the social activity of the enterprise is not its main activity and is not detailed at such a level as production. The financial statements are also not socially oriented and contain only summary information on social expenses. Thus, the information base is insufficient reduces the quality of the results of the analysis, negatively affects their accuracy and reliability. In addition to the above, other sources can be used, which contain information about the labor resources of the enterprise and the activities of production units and services, depending on the tasks. These sources of information are used for retrospective analysis. Operational analysis is carried out according to accounting data on the basis of primary documents. Predictive analysis of the efficiency of human resources is used in the evaluation of appropriate alternative management decisions.

References

1. Burdeniuk T. G. (2011) Strategichnyj analiz konkurentospromozhnosti pidpryjemstv [Strategic analysis of competitiveness of enterprises] (PhD Thesis), Ternopil: Ternopil National Economic University.

2. Metodyka integraljnoji ocinky investycijnoji pryvablyvosti pidpryjemstv ta orghanizacij [Methods of integral evaluation of investment attractiveness of enterprises and organizations] State Privatization Newsletter. no. 7. pp.12.

ГРУПА ОДСЗМ-11

А. Доліба

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ

Бюджетні установи є юридичними особами, вони мають замкнену систему обліку і ведуть облікову політику, спрямовану не на зіставлення витрат і результатів праці та отримання прибутку, а на облік доходів та видатків у

процесі надання нематеріальних послуг, а фінансовий результат діяльності бюджетної установи визначається виконанням кошторису.

З уведенням в дію стандартів обліку для державного сектору бюджетні установи повинні формувати облікову політику, яка визначається керівництвом у рамках діючої нормативно-правової бази .

Для вироблення підходів до визначення сфери дії облікової політики необхідно виокремити основні чинники, які впливають на той чи інший варіант вибору [3]:

- рівень бюджету, з якого фінансується установа (державний чи місцевий)
- рівень бюджетної установи як розпорядника коштів, що закріплений за ним (головний розпорядник коштів чи розпорядник коштів нижчого рівня);
- галузева приналежність установи, що визначає специфіку її діяльності та особливості облікового процесу і його організації (управління, освіта, культура та ін.);
- обсяги та види діяльності бюджетної установи, обсяги надання платних послуг, порядок визначення вартості платних послуг, розрахунку орендної плати і т.д ;
- кількість персоналу, що працює в установі;
- рівень фінансово-матеріального забезпечення бюджетної установи (наявність різноманітних засобів технічного забезпечення);
- ступінь автоматизації облікового процесу тощо.

Із запровадженням національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку в державному секторі бюджетні установи як суб'єкти державного сектору визначають та застосовують свою облікову політику відповідно до: НП(с)БОДС 125 «Зміни облікових оцінок та виправлення помилок», затвердженого наказом Міністерства фінансів від 24.12.2010 № 1629 та Методичних рекомендацій щодо облікової політики суб'єкта державного сектору, затверджених наказом Мінфіну від 23.01.2015 № 11 [1]. Відповідно до них облікова політика установи визначається у розпорядчому документі, в якому мають бути встановлені методи оцінки, обліку, процедури, які має застосовувати суб'єкт державного сектору та щодо яких нормативно-правовими актами з бухгалтерського обліку передбачено більше ніж один варіант.

В Україні відбувся перехід на НПСБОДС, що дозволило кожній бюджетній установі виходячи з конкретних умов своєї роботи вибирати найбільш прийнятний для себе варіант, який забезпечуватиме надійний контроль за ефективним використанням бюджетних коштів. Цей вибір і становить, власне, сутність облікової політики та особливості її організації. У Методичних рекомендаціях встановлено вимоги щодо забезпечення єдиного підходу до

облікової політики в межах головного розпорядника бюджетних коштів [1]. Це відповідає нормам бюджетного законодавства щодо підходів до визначення облікової політики та ролі головного розпорядника бюджетних коштів у цьому процесі, одними із яких є:

- застосування принципу єдності бюджетної системи, який забезпечується, зокрема, єдністю порядку ведення бухгалтерського обліку (ст. 7 БК);

- здійснення методичного керівництва та контролю за дотриманням вимог законодавства з питань ведення бухгалтерського обліку, складення фінансової та бюджетної звітності бухгалтерською службою бюджетної установи, якій підпорядковані інші бюджетні установи.

Щодо облікової політики в установі, яка планує впровадити комп'ютерні системи бухгалтерського обліку (КСБО) варто зазначити, що усі принципи, методи і процедури обліку повинні бути розроблені та враховані у КСБО таким чином, щоб достовірно відобразити фінансовий стан і результати діяльності установи, забезпечити зіставність показників фінансових звітів

На сьогодні відсутні документи які б встановлювали загальнодержавні правила з визначення єдиних підходів до облікової політики з боку головного розпорядника бюджетних коштів (відповідального виконавця). Тому головному розпоряднику доцільно враховувати підходи до структури та змісту документа про облікову політику із врахуванням специфіки тих елементів, вибір яких має здійснюватися за кожним об'єктом обліку виходячи з:

- галузевої специфіки діяльності бюджетних установ;
- порядків використання бюджетних програм, які мають обов'язково містити відповідно до ч. 7 ст. 20 БК [1] «вимоги щодо необхідності відображення в первинному і бухгалтерському обліку отриманих (створених) оборотних і необоротних активів бюджетними установами та одержувачами бюджетних коштів, у тому числі отриманих (створених) у результаті проведення централізованих заходів»;

- управлінських рішень суб'єктів державного сектора вищого рівня щодо деталізації, інформації за об'єктами обліку для підтвердження досягнення результативних показників.

Список використаної літератури

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI URL: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=2456-17>

2. Методичні рекомендації щодо облікової політики суб'єкта державного сектору: Наказ Міністерства фінансів України від 23.01.2015 р. №11.URL: <http://www.profiwins.com.ua/uk/letters-and-orders/treasury/5364-11.html>.

3. Писарчук О. В., Кудіна О. М., Тютлікова В. В Проблемні аспекти формування облікової політики суб'єкта державного сектору. *Технологический аудит и резервы производства*. 2015. №1/5(21). С. 46-50.

4. Сисюк С. В. Проблеми й перспективи вдосконалення організації обліку в Україні: теоретико-прикладні аспекти і міжнародні вимоги. *Бізнес Інформ*. 2016. №9. С. 218–223.

5. Сисюк С. В., Адамик О. В. Облікова політика суб'єктів державного сектору щодо необоротних активів. *Вісник ОНУ імені І.І. Мечникова*. 2016. Т.21. Випуск 11 (53). С. 101-106.

А. Качмар

КЛАСИФІКАЦІЯ РОЗРАХУНКІВ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ

В процесі здійснення фінансово-господарської діяльності суб'єкти державного сектору здійснюють розрахункові операції. Здійснення розрахунків суб'єктами державного сектору тісно пов'язане із грошовими потоками установи, тобто із грошовими коштами.

Основу для побудови бухгалтерського обліку грошових розрахунків визначає їх класифікація. Наведена класифікація є узагальненням та систематизацією опрацьованих літературних джерел та наукових підходів до класифікації розрахунків суб'єктів державного сектору. Така класифікація дозволить охопити усі фактори, які впливають на розрахункові операції, допускає можливість встановити джерело, що значно полегшує управління конкретним видом розрахункових операцій. Класифікація розрахункових операцій подана на рис. 1.

Класифікація є необхідною для полегшення практичного використання в системі обліку. Таке групування розрахунків пов'язане з їх різною економічною сутністю, видами і методами фінансового та банківського контролю.

Сфера готівкових і безготівкових розрахунків розмежована. Готівкова форма розрахунків застосовується для розрахунків із фізичними особами з виплат, що охоплюють оплату праці, соціальні виплати, виплати за підзвітними сумами, за спеціальними видами платежів, з відшкодування завданих збитків.

Безготівкові розрахунки – це розрахунки, які здійснюють без участі готівки, шляхом списання грошових коштів з поточного, реєстраційного